

PRELUDI DE MAGRANA

Nit de cristalls i pluges amb suplici dels ulls esperades com mú-
[sica
insinuant-se sobtada primavera als troncs que ja fets cendra
dins un forat ben negre esgoten llurs guspies,
tardor d'un dol amarg.

Ara

quan el demà
amb tendra pell se'ns obre clivell madur
alba de diamants,
incerta mel, paraula verda, somni palpable
per primera vegada, sí, per primera vegada
tancant-nos el darrera, castell-cartró que la ploguda esborra
per fi, per fi, per fi...

Com cantar-te si arreu tens tants bells himnes
mot fins ara dels altres, dit sí però ignorat,
no comprès mai del tot, begut, només
cos de ficció, lectura imaginada,
proper nu que la fosca ens desvetlla
adolescent, bellíssim, com si els anys t'oblidassin
ah, preludi de magrana.

Nosaltres,

nascuts dins una espluga
ignorem, encara, aquí, suara,
allò que amb nom robust de mític arbre
aquells que ja han menjat sa fruita saborosa
estimen i anomenen
núvols, de tempesta fecunds.

I véns,
vas apropant-te;
signe tancat fins ara, corfa de vent,
hereu d'oblits, palpebra muda,
el futur, mai no l'haviem vist
dispost per al plaer que es proposa més alt.
Meravellós atzar,
tu, oferint-te
finestra amb les cames obertes.

27 d'octubre de 1975

SILENCI BADA

Quan el rellotge encara diu avui
balmat l'ull fosc del funeral on jeu
volent ja tots el calendari net
i escriure amb sang d'anell mots ignorats
dates incertes sempre l'avenir
suara trons i llamps cridar obert

Mentre esperem allò desconegut
que dins del fang un fil manté penjant
gàrgola muda resistint el caure
l'estrèpit brusc d'un esclafir joiós
que ens omplirà les mans els ulls la veu
de juguines entre el serrill inèdites

Quan ja la fusta clivellada es corca
de tant d'estar tancat el vell portal
i un vent no dit pretén esbatanar-la
i ella hi posa pestells i forrellats
i no vol no i resisteix i lluita
tot i saber-se cranc polsim proper

Mentre guaitem amunt amb avidesa
i la branca no trenca l'alt perol
que fuig i puja i baixa i no l'encerta
desesperant-nos lentament el goig
que ens llençarà per terra tots a una
contents i bruts i satisfets i amb crits

Mentre esperem llavors clasc de silenci
Mentre guaitem com cau l'arbre morent...

31 d'octubre de 1975

GUIÓ PER A LA PARTITURA D'UN CONCERT SIMFÒ-
NIC QUE DURARIA UN INSTANT INESGOTABLE

És la paraula
 Signe de fang, pell de contradiccions
El breu instant
 Serpent d'oblits, allò que cerquem dir
Del goig futur
 Cadars inútils, la roja argila única
Que ara s'esmuny

.

La paraula que ara s'esmuny
És breu instant d'un goig futur.
Pendants d'instants efimers, pell de contradiccions
té tot discurs, cingles oberts a un gaudi obscur
la polpa té, paranyes secrets, llavors celades.
Imatges obsessives pel cervell, voltors
esperançats a l'olor del carnús. La fam.
Només l'afany. Els mots, cadars inútils ara,
furons pudents furgant el cau de la cacera.
L'afany, només l'afany, ens mou i ens bada esforç.
Pretendre interpretar la pausa del rellotge.
El breu instant que ara s'enfuig
D'un goig futur té la paraula.
Només l'avui que en dir-lo ja no hi és
fremeix quan l'acaricies, té recança.
L'inici que una pèndola pàl·lida ens ajorna
suara ens nua els mots amb cordes de silenci.
Pendants pengem. Vindrà lletra ignorada
—demà, demà passat, ara mateix—

del goig futur que se'ns esmuny serpent
d'oblits, signe de fang, oh lleu incògnita.
Així perdem i retrobem de sobte l'esperança.

.

Signe de fang	És la paraula pell de contradiccions
Serpent d'oblits	El breu instant que ara s'esmuny
Cadars inútils	Allò que cerquem dir d'un goig futur
Única argila.	

16-18 de novembre de 1975